

het verhaal is van a tot z verdicht, en vol aperte onjuistheden, maar pleit voor de fantasie van de auteur. Laten we het met de historische betrouwbaarheid dus vooral niet al te nauw nemen.

Een maniakale professor in de natuurlijke historie te Leiden, tevens custos van het theatrum anatomicum aldaar, waaraan hij zijn hart verpand heeft en dat hij met tal van curiositeiten heeft verrijkt, kent nog maar één hartstocht: een Egyptische mummie aan zijn verzameling toe te kunnen voegen. Toen zijn pogingen om een echte mummie te bemachtigen schipbreuk hadden geleden, had hij getracht, er van hem ter beschikking gestelde lijken van de snijkamer enkele te fabriceren, zó, dat zelfs kenners door dit bedrog misleid zouden worden. Maar ook dit was op een fiasco uitgelopen: „de weelderige leefwijze in ons land”, placht hij te zeggen, „het klimaat en nog vele andere oorzaken hebben zich op eene vijandige en verwoestende wijze tegen het geluk mijner liefde aangekant. Die heete winden, die in Egypte waayen, de matigheid der inwoners, duizend andere omstandigheden, welke de menschen reeds als halve mummiën laten sterven, begunstigen het groot werk van het lijfsbehoud voor duizenden van jaren. Nu zag ik allereerst naar een menschenexemplaar om, dat alle hoedanigheden, alle regtmatige aanspraak, om levend den alouden Egyptischen koningstroon te beklimmen, zou bezitten”.

Als hij nu, vergezeld van twee Waalse discipelen, met de trek-schuit een reisje naar Rotterdam maakt en daar voet aan wal zet, ontdekt hij op de kade twee in druk gesprek gewikkelde heren, van wie de ene hem fascineert door zijn lange, schrale, uitgedroogde gestalte. Hij aarzelt dan ook niet, het woord tot hem te richten en hem in hoogdravende termen te verzekeren dat hij als geroepen is, om een „naneef” van de Pharao’s te worden en zich daarom zedelijk verplicht moet voelen, zijn lijk aan de doorluchtige Leidse Hogeschool te vermaken.

De aangesprokene, toevallig de rijkste koopman van Rotterdam, was weinig gesticht over deze vrijpostigheid van iemand, die hij, als was hij duizend maal professor, toch slechts als „loontrekkende dienaar” kon zien en dreigde de hoogleraar Cobanus Hazenbroek met de politie, als hij niet gauw maakte, dat hij wegkwam.

Tobias van der Vlieten dankte zijn ascetisch uiterlijk aan een jarenlang verblijf in de tropen. Hij was daar getrouwd met een